

Publicerad 2011-04-07 13:41 av Serapis

En liten ramsa.

Den vägen sku' vi alla vandra

Ack, gamle gubbe, går där med din stav.

I många år den stöd åt dej har givit.

En gång i träet flödade en sav;

förtorkat har det dock av tiden blivit.

Din blick är skum och ryggen din är krökt:

på vinglig fot du går med hjälp av stödet.

På många vägar har din bana sökt

det mål som skulle givas dej av ödet.

Ack, gamle gubbe, går där med din stav.

Rådvill, stirrande på allt som skrider.

Ack, himlars! Vad sker nu? Jag ser; så, gick den av!

Och dagen som nu snart mot afton lider.

Här vandrar jag ock på min vida stråt.

Kan jag dej på något sätt behjälpa?

Ack, nej, dej hjälper ej nå'n pust eller gråt;

och på min vandrings väg du skull' mej stjälpa.

Ack, gamle gubbe, gick där med din stav.

Nu ligger du i stoft och grus på gatan;

andas damm-luft där, ja, så tjock och kvav.

Lever du? Ja, hosta nu, för satan!

Nej, jag måste gå, kan ej längre stanna här.

Ensam måst' envar på vägen vandra,

men uti mitt hjärta detta mej skär:

att föga kan vi göra för varandra.

Ack, gamle gubbe, gick där med din stav -

och nu är natten fallen – stjärnor skrida.

Ren du drages bort, och snart uti din grav

skall du i ensam evighet förbida.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Serapis med Poeter.se id #19311 innehar upphovsrätten